

ЛЪЖЕЦЪ И ИСТИНА

Имаше нѣкога единъ голѣмъ лъжецъ. Но такъвъ лъжецъ, какъвто втори на свѣта не бѣсе раждалъ. Ако ти кажеше „добъръ вечеръ“, щѣше да те излъже, защото по това време всички други хора казваха „добро утро“. Ако ли пкъ разговаряше съ нѣкого на сънъ — и тогава пакъ не можеше да се стърпи и пускаше по нѣкоя опашата лъжа.

Единъ день царьтъ разгласи надлъжъ и наширь по царството си, че ще даде сто крини жълтици на оногова, който намѣри истината и му я покаже.

Разтичаха се хора на вси страни да я търсятъ.

Тръгна и лъжецътъ презъ рѣки и планини — дано я намѣри.

— Сто крини жълтици не сж малко, — каза си той. — За такава награда заслужава да поскита човѣкъ по земята.

А истината, като всѣко скжпоценно нѣщо, се намираше на край свѣта — въ колибата на единъ старъ магьосникъ, който живѣше въ една глуха гора.

Много хора минаха презъ тая гора и много хора спираха предъ колибата на магьосника, ала нейната врата си оставаше заключена за всички, сякашъ вжтре не живѣше никой.

Най-сетне дойде и лъжецътъ. Още щомъ пристигна, и вратата предъ него се отвори. Стариятъ магьосникъ се яви на прага, поизкашли се, па рече:

— Зная, защо си дошелъ. Вижъ, на тебе мога да дамъ истината, защото ти не ще я вземешъ за себе си.

И като каза това, магьосникътъ влѣзе въ колибата си и изнесе оттамъ едно златно гърне.

— Вземи това гърне, — каза той на лъжеца, — и го за-